

Mahmut endik

- şiirler -

Yayın Tarihi:

31.03.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ağla Dostum

Ağla dostum ağla!
Gölerek ölmesin diri dursun kalbin.
Ağla ki yıkansın tozlanmış gözlerin.
Oľduđu gibi kabullensin artık hayatı yanıldığını anlasın renkli düşlerin.
Dalalım hemdertlerimizle karanlığın şiirine.
Ardına kadar açalım kapılarımızı, bırak dolsun bütün hücrelerimize hüzn.
Baktım, gördüm!
En az bir çıkar üzerine kurulu tüm arkadaşlıklar.
Bir hayal, bir umuttan ibaret nerde yakınımızda çıkarsız samimi dostlar?
Sıcaklığı avucumuzun içinde belki hala, ama mesafesiz uzaklar...

Mahmut Çendik

Aşk Mnafıkları

Ana ait heyecanların ardı gelmez sanıyorlar
Tek molalı mesafelerle bitiyor çoğu kez
"Senin için ölürüm"l sevdaları
Aşk diye tanımlıyorlar
Şımartıldığı kadar yaşayabilen duyguları
Dil ile ikrardan öteye geçemiyor
Aşk münafıkları!

Mahmut Çendik

Aşk Sofrası

Özlediğın hisleri tatma arzusu,
Bir çeşit açlıktır aslında aşk.
İki aç buluşur bir noktada
Fazla acıkan önce oturur sofraya
Önce doyan bırakır diğerini sofrada
Hiç doymayacakmış gibi iştahlı
Çabucak tüketiverirler
Sevgileri, umutları, heyecanları...

Mahmut Çendik

Ayraç

Ayraçlar saplandı hayatıma
Nerede kaldığımı hatırlattı ama
Nasıl olduğumu unutturdu
Saplanmadan önce hayatıma

Mahmut Çendik

Bekle Beni

Gerdanlığını süslen yine boynunda ısıll ısıll parlasın.
Sen benim hüznümün kaynağısın.
Ayrılık sanma bunu bıraktığım gibi dur.
Hüznüm azalınca gelirim bekle beni istanbul!

Mahmut Çendik

Ben Benimi Öldürdüm!

Kaç zamandır bulamıyorum, kaybettim...
Göremiyorum artık kendimi aynada
Hayali yok, heyecanı yok, sönmüş neşesi, soğuk...
Tanımadığım bir adam karşımda.
Bilmiyorum nereye kayboldum?
N'oldu bana?
Cinayet desen değil.
Failim yok ortada.
Ölmüş olsam;
Ağlardı annem, görürdüm.
Kim bu o zaman tanı mıyorum
Yoksa ben, benimi öldürdüm.

Mahmut Çendik

Ben Bile

Her parkta sen oturursun.
Bütün kaldırımlar senin gibi bakar gözlerime.
Bütün şarkılar seni konuşur.
Bütün şarkılar senin gibi konuşur hiç acımadan.
İnadına senin gibi toplar herkes saçlarını.
Seni anlatır birbirine iki sokak lambası.
Kulaklarımı tıkayıp geçerim önlerinden.
Kimse yok senden başka bu şehirde
Ben bile...

Mahmut Çendik

Benim Uçurtmam Özgürlükten Öldü

Kuyruğuna umut bağlamıyorum artık uçurtmamın.
Yırtılsın yalancı gökyüzünde gövdesi,
Yakıp kül etsin isterse yıldırım!
Boğazında kalsın içtiği kahvenin telvesi,
Bakamasın yüzüne, falına baktığı yıldızların.

Ben kendiyle konuşan, sebepsiz gülen deli,
Bahsettiğiniz yağmurda ıslanan ahmağım.
Bu yüzden koymaz bana ayrılıklar,
Yalnızlığı yalnız bırakır kaçarım.
Yaşarmaz gözüm açtığınız yaralardan,
Acılarımı hamur yapar oyuncak gibi oynarım.
Zaten yalandan gülenim ve mutsuzum farkındayım.
Kim ne soracakmış sorsun.
Anlatmam tek kelime, saçmalarım!
Çünkü:
Verdiği acıları başa kakıyor sürekli,
Tıcrübelerinden olgunluk bekliyor yıllarım.
Öyle bodoslama güvenmemeli
Körü körüne inanmamalıyım.
Hastalıklardan arındırıp kalbimi
Ön yargının kafasına sıkmalıyım.
Karşılık beklemeden sevmeli,
Ve aşkı belden yukarıda tutmalıyım.

Mahmut Çendik

Bıktım!

Bıktım usandım Aklını başına topla öğütlerinden.
Defalarca uyardım.
Aklımın suçu yok!
Kalbime söz geçiremedim ben...

Mahmut Çendik

Bir Daha Gelme Diye

Ben seni unuturmuyum
Unutursam yine çıkarsın karşıma!
Yolumuzun kesiştiği her noktada seni hatırlıyorum
Çok sevdiğim için gittin biliyorum
Bir daha gelme diye
Seni daha çok seviyorum

Mahmut Çendik

Bu Sefer Yenemedin İstanbul!

Bu seferde yenildiğimi sanma İstanbul.
Gözyaşımla ıslanan ekmeği zorda olsa kuruttum.
Takılmıyor artık boğazıma içtiğim su, yediğim balık.
Bir türlü yutkunamadığım acıyı çoktan unuttum.

Sen sözünü tutamadın İstanbul!
Sağanak yağmurları bahane ettin bırakmak için ellerimi.
Oysa ben ıslanmaya hazırdım.
Boşunaydı engel sayman mesafeleri.
Sen sadece bana uzaktın...

Ne gülmek geliyor şimdi içimden ne ağlamak.
Ya uyuştum ya iyice alıştım.
Anımsamıyorum yaşadığımız hiçbir şeyi...
Hiçbir şehri benzetmiyorum sana
Ne eşyan ne kokun kederlendirmiyor artık beni.

Vazgeçtim yanına gelmekten yüzünü görmekten.
Sana inanmak gerekçelerin kadar saçmalıklmış.
Ben inanmaktan vazgeçtim sende vazgeç!
Mutluluk; onu aramamakmış...

Farklı olduğunu düşündüğüm içinmiş sanırım
Çarşılarında çıkışı karıştırmam.
Ezbere bildiğim bir yalansın şimdi.
Dişimi kırarım bir daha yanılmam!

Bir ömür silinmesin gözlerinde izim.
Verdiğim kolyeye ahım, kahrım, yalnızlığım sinsin!
Arkasını döndüğü zaman hatıralar
"Kolyesi de varmış" desin!
Bir mühür gibi taşı boynunda ki
Bakan vefasız olduğunu bilsin.

Sen unut şimdi İstanbul!
Caddelerinde sabaha kadar umut aradığım geceleri.
Artık senin için uykusuz kalmayacağım.
Eminönü'nde başını okşadığım çocuk
Kadıköy'de avaz avaz bağırdığım iskele
Gülhane'de sabahladığım gece
Hepsini unut!
Artık hiçbir kavgana bulaşmayacağım.

Bu sana son gelişim İstanbul!
Bu sana son inanışım...
Bir daha yoluna adım atmayacağım.
Avuçlarımda biriken kanla sokaklarına yalancı yazacağım.
Ve kıldığım camları getirip boğazına saplayacağım

Bu sefer yenemedin İstanbul!
Bu sefer ezilen ben değilim.
Şarkılarda bile yoksun artık sen.

Bu yarım yamalak şiiri bile pişmanlıkla anacağım.
Bir daha sana yazarsam parmaklarımı kıracağım.

Mahmut Çendik

Bu Siz Değilsiniz

Yüzlerinize bakıyorum
Yüzleriniz,
Bu siz değilsiniz

Yapmacık perdelerden ibaret diyaloglarınız
Kendini oynayabilen var mı aranızda?
İtibar tutkusu, onaylanma arzusu, küçük düşme korkusu
Mış gibi muş gibi davranmanızın sebebi bu
Asıllarınızın saklambacı bir oyunda
Burnuma geliyor gözlerinizin kokusu
İşte diyorum yüzleriniz
İşte karşımda
Sobelendiniz diye bağıyorum
Çıkmıyorsunuz ortaya

Yüzlerinize bakıyorum
Yüzleriniz,
Bu siz değilsiniz

Mahmut Çendik

Bu Şehir Çok Fazla Sen

Başka bir yer lazım bana seni unutmak için.
Şöyle sağlam bir neden.
Kendime geleceğim bir yer olmalı.
Bu şehir çok fazla sen...

Mahmut Çendik

Eksik Parçam

Senin gözünden bakıyorum dünyaya
Kendimden bir parça görüyorum
Kaybettiğim, yitirdiğim bir parça
O olmadan eksik kaldığım bir parça
Bu parça sensin galiba
Tamamlanmak istiyorum artık ben
Varsın eksilsin yine bir yanlarım
Seninle tamamlandıktan sonra

Mahmut Çendik

En Büyük Yalancı

Sen düşlerimin telleriyle oynayan sihirbazd n.
Hani bu kadar tatlı durmasa dilinde yalan
Şana asla inanmazdım.
İnandığım gibi kalsaydın eğer
Seni daha çok büyütür, daha çok saklardım.

Gittin...
Gidişinle açıldı gözlerim.
Gidişinle kırıldı bileklerim, kesildi etim.
Silik bir dikiş izi olarak kaldın sağ kolumda.
Gözlerin artık beni kandırmasın!
Sen;
Yanılımlarla beslediğim gerçek bir acı,
Yakından tanıdığım uzak bir yabancı,
Ve tanıdığım en büyük yalancısın!

Mahmut  endik

Hatırlatma İstanbul!

Hatırlatma İstanbul!
Boğazına yapışırım yoksa nefes alamazsın!
Kıçını açıkta bırakır bu acı
Bütün gece titrer bedenini uyuyamazsın!
Fayda etmez direnişlerin, duymaz hıçkırıklarını türbelerin,
İslanır yastığın kurutamazsın!

Hatırlama! Hatırlatma! Hatırlamayalım!
Uzanırsın dokunamazsın!
Gözlerini kaçırsın bakamazsın!
Bir yudumda zehir gibi çöker içine
Bağımlısı olur kurtulamazsın!

Ey dertli koca şehir! Ey kendine hasret İstanbul!
Sen ki yıllarca Bizans yosmasının koynunda yatmışsın
Her yanını günah sarmış,
Bütün sokakların hüzne bulanmış.
Utancından gözyaşlarını içine akıtmışsın.
Ne ihanetler içmişsin şerbet gibi
Ne yalanlar saklamışsın bağrında
Fatih'in aşkı için nelere katlanmışsın!

Dokunma şimdi benim acıma! Hatırlatma sakın ha!
Daha fazlasını kaldıramazsın!
Seni de kandırır, seni de incitir
Durmadan zonklatır yarını bu sancı
Birden döner yüzünü, ortada kalırsın!

Unuttur diye geliyorum sana
Tak mücevherlerini süslen benim için döndür başımı al koynuna
Unuttur... Unuttur... Hatırlatma sakın ha!

Mahmut Çendik

Karanlığından Utandı Gece

Bu gece kendimden utandım sevgilim
Cevabını veremediğim bir soruyla tokatlayınca yüzümü
Bu gece kendimden beter utandım sevgilim
Senin yüzünü hüzne çeviren
Yüzü gözü çamur geçmişimin suratına
Boğazıma kadar biriken gözyaşlarımı tükürmek istedim
Biraz daha tutmasaydın eğer elimi
Karşında;
Kambur, pasaklı, üstü başı yırtık, çaresiz, kimsesiz bir dilenci gibi küçülecektim
Biraz daha uzak kalsaydı ellerin ellerimden
Biraz daha çekilseydi eğer gözlerin kanlı gözlerimin ıslak bebeğinden
Çıldıracaktım, bağıra bağıra ağlayacaktım, delirecektim gerçekten
Belki de o gizemli, karanlık bir şehir gibi bakan gözlerinin sokaklarına giremeden
Parklarında oynayan çocukların gözlerinden öpmeden
Pembe rüyalarında bir lokma pamuk şeker yiyemeden ölecektim birden
Bu gece kendimden beter utanıyorum sevgilim
Sevgilim;
Ben böyle çaresiz, böyle pişman böyle beter utandığımı hatırlamıyorum
Ne vardı diyorum biraz daha siyah olsaydı bu gece
Ellerime doldurup geceyi yüzümü sıvayabilseydim keşke
Sıvasaydım da görmeseydin yüzümü
Küflenmiş bir mantar gibi yüreğimin, gözlerimin değeri düşmeseydi sende
Korkuyorum sevgilim
Kendi eliyle yaraladığı çocuğunun kucağında ölmesinden korkan bir anne kadar
korkuyorum
Seni, umudumu, hayalimi, hayatımı kaybetmekten korkuyorum
Küçücük ellerinle toparladığın, yenilediğin, parlattığın kalbimin yeniden
parçalanmasından korkuyorum
Bir daha parçalarımı bulamayacak olmamdan, aramayacak olmamdan korkuyorum
Yeniden öğrendiğim bütün kelimelerin tanımını unutmaktan
Bir damla gözyaşına sebep olmaktan,
Sebepe olduğumda kendime vereceğim cezadan korkuyorum
Sensiz ne yapacağımı ne olacağımı bilmediğimden! (bildiğimden) korkuyorum

Beni geçmişimle, senden öncesiyle, bulanık tarihimin hatalarıyla yargılama
Ne olur beni gözlerinden düşürme sevgilim
Düşersen parçalanırım, dağılırım, kaybolurum
Şimdi senden sonrasıdır bana hayat, seninledir yaşamak
Sana kilitledim yüreğimi, sana mühürledim gözlerimi
Yalvarırım bana öyle bakma bir daha sevgilim çok utanıyorum
Seni sevdiğimi sensiz olmayacağını sensiz olamayacağımı şimdi çok iyi biliyorum
Ve her geçen gün seni daha çok seviyorum...

Mahmut Çendik

Kendimdeyim

Yalnız kalmanın suç olduğu bir ülke gibiydim.
Yıkılmıştı çoktan güven evim.
Kalabalık düşlerimin orta yerinde bir suç işledim.
Kendi içime müebbet yedim.
Şimdi kendimdeyim.
Kendi kendimleyim.

Mahmut Çendik

Koca Bir Soruyum Kendime

Koca bir soruyum kendime
Kolay değil artık
Hem ağlâyıp hem çocuk kalmak
Bilmem hangi günahın sarhoşuyum
Uykularımı terleten pişmanlık
İnilmeyen bir dağın yokuşu ancak
Güneşin hiç doğmadığı kadar mutlu
Yağmurun hiç yağmadığı kadar ıslak
Can çekişen bir kuşun umuduyum
T ylerimi titreten korku
Ya  l m ya yaşamak

Mahmut  endik

Mirza

Yeni oyuncağıyla şımaran
Bir çocuktı oysa yüreğim
Heyecanım beni oyalayıp durdu
Sanırdım ki
Gün hep böyle aydınlık
Gök hep böyle mavi kalacaktı
Sanırdım ki geceye ihtimal bile yoktu

Çok sürmedi aldanışım
Açılıverdi gözlerim karanlığa
Karanlığında acısı varmış
Bana neden söylemedin Mirza?

İltihaplı bir diş gibi sızlarken geceyarıları
Dokundukça çoğaldı kederim
Ağrıyıp dururken tek başıma odamda
Acıma ilaç bulamadın Mirza!

Gözünün önünde solarken ben
Bir damla suyu çok mu gördün yoksa
Ben derdime çare ararken
Sen çareme dert mi oldun Mirza!

Mahmut Çendik

Nerdesin?

Senelerdir kendimi özlüyorum.
Her gördüğüm insana, ağaca, dağa, ansızın bastıran sise seni soruyorum.
Seni arıyorum.
Ben Ben'in içindeyim.
Sen benim içimdesin.
Bana en uzak yerdesin
Emrin sözün başım üstüne
Nerdesin?

Mahmut Çendik

O Hatırlattı

Çocuktuk ikimizde duygularımız saftı
Berraktı
Gözlerimiz ısıt ısıldı
Hiç bir çıkar yoktu sözlerimizde
Yalan yoktu
Ben öyle kaldık
Kaldığımız yerden aynı duygularla yaşarız sandım
Büyüdüğümüzü unuttum
O hatırlattı

Mahmut Çendik

Ölüyorum Besbelli

Sızlıyorum ben.
Karıştırıp duruyorum geçen günleri.
Sızlıyorum ben evet.
Seni müthiş bir acıyla takas ettiğimden günden beri sızlıyorum.
Buna mecbur hissettiğim için sızlıyorum
Yüzümle beraber yüzünü görüyorum aynalarda
Ve dualar okuyorum yüzüne yaralanmasın diye.
Bana mı kaldı gecelerin giziyle dalaşmak?
Kalmadı elbet.
Senin giz dediğin benim gözlerime lanet!
Ağlıyorum ben.
Gülüşümü gölgeleyen her şeye ağlıyorum.
Sana gülemediğime ağlıyorum.
Sana ağlıyorum.
Bir damla ışık çalamıyorum güneşten.
Ne hayal doğuyor, ne mutluluk çoğalıyor ellerimde.
Çıldırıyorum ben artık ölüyorum besbelli
Yaşamalıyım belki bir kaç nefes.
Tutuşturmak için bir kaç çiçek ellerine.
Belki biraz daha utanmak için gözlerinde

Mahmut Çendik

Sen Anla!

Hiç sebep yokken düştün aklıma.
Alakasız şeyler hatırladım sonra.
Çocuk ellerimle topladığım mor menekşeler belirdi gözümün önünde.
Ölür olmadık yerde kokun geldi burnuma.
Utangaç gözlerin çıktı birden karşıma, beni sevmediğini hatırladım sustum karşında.
Gece oldu uykulu gözlerime güldün, kırmızı gelincikler doldu dudaklarından tarlalara.
Bembeyaz dişlerinden melekler döküldü zifiri karanlığa.
Sen gülünce aydınlandı odam, güneşin yüzünü unutturdu gülüşün bana.
Gecem gündüz oldu, gündüzüm gece bana.
Yastığa başımı koydum, ellerin dokundu yüzüme.
Her parmağını ayrı ayrı hissettim yanağımda.
Uzaklaşma benden, çekme ellerini diye yalvardım içimden.
Anlamadın beni, sesimi duyuramadım sana.
Kullanmaktan çekindiğim kelimeler var benim.
Çaktırmıyorum aslında ama acemiyim ben sevdalara.
Özledim diyemem de, uzun uzun yazarım.
Sen anla...

Mahmut Çendik

Sende Noktalandım

Kaç kelimeye rastladım yolumda inanmadım
Virgül koyup devam ettim yaşamaya
Her virgülden sonra burkuldu ayak bileklerim
Sen diye bir cümleye rastladım sonunda.
Sen benim noktamdın.
Sende durdum, soluklandım.
Durduğum yerde inandım sana.
İnandığım anda sevdim seni.
Yitirdiğim bütün duygularıma yüklediğim anlamdın.
Güçsüzlüğe razı oluşum, gururumu yok sayışım.
Bütün tavizlerim sana özeldi.
Sen gözlerimin ilk yaşıydın, her şeyi göze alışımydın.
Sen istisnamsın dedim inanmadın.
Tırnaklarımla kazıyarak çıkardım ne kalmışsa benden geriye.
Bulduğum her parçamla sana karıştım.
Canımdan cansın dedim anlamadın.

Ama kararlıydım bozacaktım bütün ezberlerini.
Unutturacaktım bütün yanılmışlığını, kırılmışlığını.
Yabani otlardan temizleyip tertemiz umutlar ekecektim yüreğine.
Acısız yarınlar hazırlayacaktım ellerimle.
Güneşi dikecektim karşına her sabah
Simsiyah saçlarına kırmızı güller asacaktım usanmadan.
Gümüş tepsilerle sunacaktım mutluluğu
Sen daha uyanmadan...
Her şeye hazırdım, her şey tamamdı.
Gelişini beklerken bu gidiş sana hiç yakışmadı...

Kaç ay kuruldu kapımın önüne yokluğundan istifade
Kaç ay çıkar karşıma bilmem kalan ömrümde.
Yetemem artık hiçbirine susar kalırım.
Sen benim son ayımdın.
Sende bittim.
Sende noktalandım.

Mahmut Çendik

Sev Çocuk

Annemi sev çocuk.
Çünkü onun kadar fedakâr, sadık bir sevgili bulamayacaksın!

Babanı sev çocuk.
Çünkü onun kadar samimi, menfaatsiz bir dost bulamayacaksın!

Onları sev,
onların kıymetini bil çocuk.
Çünkü;
Hayatın boyunca onlardan başka kimsenin sevgisine inanamayacaksın!

Mahmut Çendik

Sevdiğim Kadar Vardın

Çok endişeli sevdim,
tanımak bile istemedim seni.
Tanısam senden kaçardım.
En fazla sevdiğim kadardın.
Sevdiğim gibi kalmalıydın.
Söyleyeceklerini hep sustun.
Sevdiğim kadar vardın.
Var olduğun kadar yoktun.

Mahmut Çendik

Yaşayamadığın Hayat

Daha çok para, daha çok mal, daha rahat bir yaşam diye dehlemişler,
Dünya kötü, insanlar menfaatçi, kimseye güvenme, samimi olma diye telkinlemişler
seni!
Kendin hesap vereceğin hayatı başkalarının düşüncesiyle yaşamayı belletmişler sana!
Bir başka adamları yüreğine fişlemişler suçlu diye,
Daha mutsuzluğunun sebebini araman niye?

Mahmut Çendik

Yılışık Dünya

İçimdeki ölümlü sulayanları
Sulandıkça ölen heyecanları
O bencil bulanık duyguları
Yalan yanlış bütün aşkları
Söve söve çıkarıyorum şimdi içimden
Bir iki dize daha bırakıp ardımda
Gitmek istiyorum bazen
Dizelerde şımardı hiç biri şiir olmuyor yazık
Bu yılışık dünyada yaşamak
İçime sinmiyor artık

Mahmut Çendik